

האם יש מקום לבני האדם להרגיש את עצמם
אחים לחיים, אחים-גלים, בני ים אחד של
חיי עולם, אשר כל רעידה באחד מולידה אור
בשני, אם אור מתוך שירה או אור מתוך צער?

גורדון 'האדם והטבע'

בדיקת חמץ

יעקב פייכמן

ובכל זה יושבים אנו תקיפים וחוגגים אל הסדרים, ובכל זה בני מלכים אנו, ובכל זה בני חורין אנו, ובכל זה קוראים אנו לחג זה חג החרות – ואין אנו נותנים כלל את קולנו בשחוק. אפשר שנאריך כך להיות בני חורין ולקרוא לחגנו חג חרות...

ואולם לבדוק את החמץ אנו מוכרחים עם כל זאת ולחדול אין אנו רשאים. עלינו להתחיל רק זה עתה! ואם קטן הזומליסטרון וקטנה כנף הנוצה וקטנה השמש, עלינו לעמול שיהיו לנו גדולים מאלה ועלינו לעבוד לאורה של שיטת-שמשות שלמה. ואם אין אנו יכולים, יוכלו בנינו אחרינו!

את עוסקת בסידור מכתבים
ובשליחתם לתעודתם: כמה רגעים
טובים יכולה את להמציא לבני אדם,
אם תסדרי את הדבר כהלכה! וכמה
זה שווה! וכן הלאה והלאה.

אלה הם דברים קטנים, אבל החיים
מורכבים מרגעים ומדברים קטנים,
ודווקא את הדברים הקטנים צריך
לדעת לחיות, וזה כל אמנות החיים.
את הדברים הקטנים צריך לדעת
לחיות בגדלות – וזה עושה את
החיים לגדולים.

גורדון מכתב לשמואל ודבורה דיין

Four horizontal dashed lines for writing an address.

בשעה זו

ביאליק

חושבני, שבכלל אין אנחנו יודעים להבחין מה הן קטנות ומה הן גדולות. אין ספק, שגם אבות אבותינו, שישבו כאן בארץ הזאת, היו עם קטן מאד, שהיה יוצר קטנות, שחייו ועסקיו ומלאכתו ועבודתו היו קטנים, עבודת שדה וכרם, מלאכת ידים פשוטה וכו'. והעם הקטן הזה הופיע בסופו על במת העולם ותפס בעולם ובהכרה האנושית אולי את המקום הגדול ביותר, ולא רק מבחינת החלל, אלא גם מבחינת הזמן. במשך אלפי שנים רצופות, בלי הפסק, העסיק בצורה זו או אחרת – אם מתוך שנאה או מתוך אהבה – את האנושיות. ישותו מלאה שעור גדול ביותר של חלל הזמן והמקום בתוך עמים אחרים בעולם. ראינו, כי העם הקטן וארצו הקטנה ועניניו הקטנים יכלו בחשבון האחרון להופיע בעולם על הבמה ההיסטורית כעם המכיל גדולות.

ניסן

וְדַע, בַּיָּמֹת נִיסָן, שְׁחֵמָה נֹגַעַת בְּקָרָה וְעֹשָׁבִים

וְאֵילָנוֹת מְתַלְבָּשִׁין בְּכָל מִינֵי גִּזְוִים מְצֻלֹּחִית דְּלָעִיל

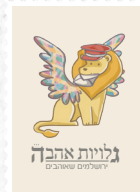
וּמְצֻלֹּחִית דְּלִתְתָּא, דַּע כִּי אַז בְּנֶפֶשׁ נָע כְּמִין גְּבַעוּל, אֲשֶׁרִי

עֵין לֹא רָאָתָה

נַעֲמָה שֶׁקֶד / מֵתָךְ 'נַחוּשֶׁת וְנַהֲר'

בְּאוֹתוֹ גִּלְגּוּל קְסוּמִים

זִלְזָה

בְּאוֹתוֹ גִּלְגּוּל קְסוּמִים
הָיָה בִּי כָּל כֹּךְ הַרְבֵּה
חִפְּשׁ
שֶׁל שְׁמַיִם
הָיָה בִּי כָּל כֹּךְ הַרְבֵּה
חִפְּשׁ שֶׁל יָם
חִפְּשׁ שֶׁל לֵילָה
חִפְּשׁ שֶׁל שְׁדוֹת
וְחִפְּשׁ נֶשֶׁל אֵשׁ
הָיוּ בִּי כָּל כֹּךְ הַרְבֵּה
גִּעְגּוּעִים
לְקָדוֹשׁ הַשֵּׁם
כָּל כֹּךְ הַרְבֵּה דְּמָעוֹת וְיֹאוֹשׁ
וְכָל כֹּךְ הַרְבֵּה כְּמִיָּה
לְאַהֲבָה-
שִׁיכַלְתִּי לְשִׁיר
אֶפְלוּ בְּכָלֹב.

בְּעֵדֶן הַכִּנְפִּים
יְכַלְתִּי לְדוֹר
בְּחֹדֶר סָגוֹר וּמְסֻגָּר
אֶלֶף שָׁנִים
בְּלִי לְהִתְנַתֵּק מֵאֱלֹהִים.
עֲכָשׁוּ צְרִיכָה אֲנִי
אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
נְשַׁקְיָמִים הַשְׁחָקִים
אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
נְשַׁקְיָם הֵיּם
אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
נְשַׁקְיָמַת הָאֱהָבָה
עֲכָשׁוּ צְרִיכָה אֲנִי
אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
נְשַׁקְיָמַת הָאֱהָבָה
עֲכָשׁוּ צְרִיכָה אֲנִי
אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
נְשַׁקְיָמִים
הַגִּעְגּוּעִים

על הצורך להניח לדברים מסתמים

מיכאל זץ

יש דברים מסתמים
שנחתמו ונשלמו
וצריך להניח להם
ככה, כפי שהם
בצורתם הלא סימטרית העקומה,
בלי אנליזות מתיסרות
וחכמה שלאחר מעשה.
כמו בגד עונתי במזודה של חפץ
כמו גבור נשכח מספר נעורים
כמו מנגינה שנתלשה ממילים.
יש דברים שחפץ חיים צריך לשחרר
כדי לחזור ולצמוח.
להתחדש.

מַחֲזִיק אֶת הַשָּׁמַיִם

אלעז כהן

אֹסֵף מֵהָאֲדָמָה

לֵב גָדוֹל נִפְתָּח

וּנְשִׁימָה.

מַשְׁהוּ בְּשִׁירֵי הַנֶּפֶשׁ נִפְתָּח גַּם הוּא

מִתְגַּמֵּשׁ

מַחֲפָה לְבָקִיעֵת הַנֶּשֶׁמָה

מֵאֲגָרֶף אֶת הַכֶּעַס וּפּוֹלֵט אֲנָחְתִּי

בְּנִהִימָה

אֲנִי מִתְאַרֵּר עֲכָשׁוֹ לְאִינְסוֹף

מוֹאֵר שְׂבָעֵתִים מֵאוֹר הַחֲמָה

לפנות בקר

לי שנה

בואדי מתנשמים בכבודות תנים
השבים למאורתם טרם שחר
מעל, עורבים עטים על נצנוץ ראשון של שמש
משיבים את המקור ריקם
בחצר חתול רחוב מתמתח כמי שלא מבין
דבר בגניקה של נמרים

משאיות לחם הרות מתכוננות אל הסנדוויץ'
משאית הזבל בולעת שקיות נילון ירוקות
קמקום רותח, מים זורמים
תנועות הדנה ופנוי

אני מעבירה את השירה למצב שנה
מנערת נמלים מן הרגלים הרדומות
ויוצאת לגנה להביט בפקעות שפּרָחו,
לשמר את השנויים

בַּמָּה לְהִתְחִיל

אֵלֵינוּ

אולי אני צריך להתחיל לנקות את חיי,

להתחיל, אבל במה להתחיל?

אולי אסלק פחד דק

שהצטבר עם השנים

וקורים של אשמה

שנשטו בדממה בלילות.

או אגלגל תחלה את הבדידות

שכססתה אצלי מקיר לקיר

ואנקה תחתיה,

כדי שתשוב ותבריק רצפת נפשי

כאלו לא דרכו עליה

מעולם.

ואולי אדחה זאת לפעם אחרת. אחרי הכל,

עדין אפשר להלך פה, וגם החלונות,

יש לומר, עדין רואים דרכם

את העולם. וחוצי מזה,

השיר הזה.

ותוכו הרצוף אהבה.

בחדרי חדרים

סיזן הר-שפי

אֲבָל שְׂרָשִׁינוּ הַשְׁקָטִים
מִן הַחֶדֶר הָהוּא
וְהָחֵם וְהָאוֹר וְהַשֶּׁבֶת
קְרוּבִים זֶה לָזֶה וְזֶה־בָּיִם

כְּשֶׁנִּבְנָה אֶת הַבַּיִת
דְּלָתוֹת רָאשִׁיּוֹת לְאַרְבַּע רוּחוֹת
חִלּוּנוֹת לְאַרְגָּמָן שֶׁל שְׁקִיעָה
לְמֶשֶׁק זִרְיָהָ

פָּנִים אֶל פָּנִים
בְּרָכָה.

נוֹתִיר חֶדֶר אֶחָד רִיק
וּבּוֹ נֶעֱמַד כָּל הַיָּמִים
לֹא אֲסוּרִים בְּרֹהִיטִים
קְרוּבִים זֶה לָזֶה וְזֶה־בָּיִם
כְּנָפֵי עֲלִיף כְּנָפִיךָ עָלַי

וְהַחַיִּים יִרְחָשׁוּ בַּחֲדָרִים הָאֲחֵרִים
בְּמִטְבַּח וּבִסְלוֹן
בַּחֲדָרֵי הַיְלָדִים
וַיִּצְהָלוּ וַיִּרְעִישׁוּ וּבָהֶם נִצְמַח

מדי פעם, ספרו הזקנים

רכקה מרים

מדי פעם, ספרו הזקנים

מתרגשת-נופלת עלינו, בסופה וסערה

בחיל וברעד

שפה חדשה, לא נודעת

שפת ממלכה, שפת עדן, שפת כוכב

והאני שלנו, זה שמעולם לא נראה

ושאין בו לגעת

הולך ורחב

במיוחד בשבילך

Four sets of horizontal dashed lines for handwriting practice.

